

Abdullah KOYUNCU
ARKADAŞLIK

Pandemi sürecinde, ara verilen eğitimin yeniden başladığı bir okul sabahında, tüm öğretmenlerimiz ve biz öğrenciler İstiklal Marşı'nı okumak üzere okul bahçesinde toplanmıştık. Okuldaki arkadaşlarımızdan biri olan Samet okula geldi ve üzerinde dışarıda giyilmeye uygun bir kıyafet yoktu. Öğretmenlerimiz İstiklal Marşı'nı okuduktan sonra sırayla bizi okula alırken Samet'i kıyafeti yüzünden uyardılar. Ben olayı uzaktan izliyordum. Samet sınıfa geldi, sıraya oturdu ve başını öne eğip kara kara düşünmeye başladı. Ben de belli etmemeye çalışarak onu gözlemliyordum. Bu duruma üzülmediğimi anlayınca bu işi öyle ya da böyle çözmek gerektiğini düşündüm ve bir çözüm yolu aramaya başladım. Samet'in okula gelebileceği uygun bir kıyafeti olmalıydı; ama bunu kendisine hissettirmeden planlamam gerekiyordu. Aradığım fırsat ertesi gün doğdu, Samet okula gelmemişti. Belki de çaresizliğinden okula gelememişti. Sınıftaki bütün arkadaşlarımı öğretmenler derse girmeden önce toplayıp konuştum. Samet'e yeni kıyafetler almak ona hiçbir şey belli etmemek konusunda onları ikna ettim. Herkes canı gönülden katılım sağlayacaklarını söylediler. Bazı arkadaşlarımız okul harçlığından, bazıları da çalışıp kazandıkları paradan vererek para biriktirmeye başladık. Samet'e belli etmemeye çalışıyorduk. Alacağımız kıyafetler pahalıydı. Bu parayı biriktirmek biraz zamanımızı alacaktı; ama diğer taraftan da kısa sürede gerekli parayı toplamalıydık ki bir sonraki hafta aynı uyarıyla Samet karşı karşıya kalmamalıydı. Durumu bir öğretmenimize daha anlattık. Bizi çok takdir ettiğini ve kendisinin de katılmak istediğini söyledi. Tabii ki "memnuniyetle" kabul ettik. Hocamızın da yardımıyla gerekli parayı tamamlamıştık. Hocamızla beraber mağazaya gittik; ancak fark ettik ki Samet'in kaç beden giydiği o ana kadar aklımıza gelmemişti. Ufak çaplı bir panik yaşadık. Kendisine bedenini soramıyorduk; çünkü durumu anlamasından korkuyorduk. Samet'i gözümüzde canlandırdık ve tahmini bir beden ölçüsünde kıyafetleri aldık. Aramızdan birkaç kişiyle birlikte Samet'in evine giderek aldıklarımızı ona hediye ettik. Hem o hem biz çok duygulanmıştık. Kıyafetleri alır almaz denedi, neyse ki doğru bedeni almışız. Bu yaşadığımız olay hem bir arkadaşımızın sorununu gidermiş hem de bizi sınıf olarak bir birimize yaklaştırmıştı. Anladık ki paylaşmak insana ayrı bir mutluluk veriyormuş.

Ferhat KARACA
KARAGÖL

Doğanın güzelliğini simgeleyen gölsün. Hatırlar mısın? Ailelerin bir arada vakit geçirdiği doğa harikası ile insanların içini huzur ile doldurduğu günleri. Çocuklar parkta koşturur; kimi yetişkinler göl kenarında balık tutar kimileri ise sakin kafa ile mangalını yakar, çayını demler, koyu sohbetler içinde vakit geçirirdi.

Şimdilerde ise gönlüm gibi bomboşsun kendini yalnızlığa terk etmiş; sanki insanlara küsmüş gibisin. Etrafında bir sessizlik hâkim, parklarda koşuşan çocuklar hani neredeler? Çayını doldurmuş sakince oltasını göle atan o insanlar neredeler? Seni bize küstüren şey nedir ki?

Sen de haklısın Karagöl. Evet, seni belki de sorumsuzca kirletmiş, değerini anlayamamış olabiliriz. Belki de kendi doğanla baş başa kalman bu yüzden.

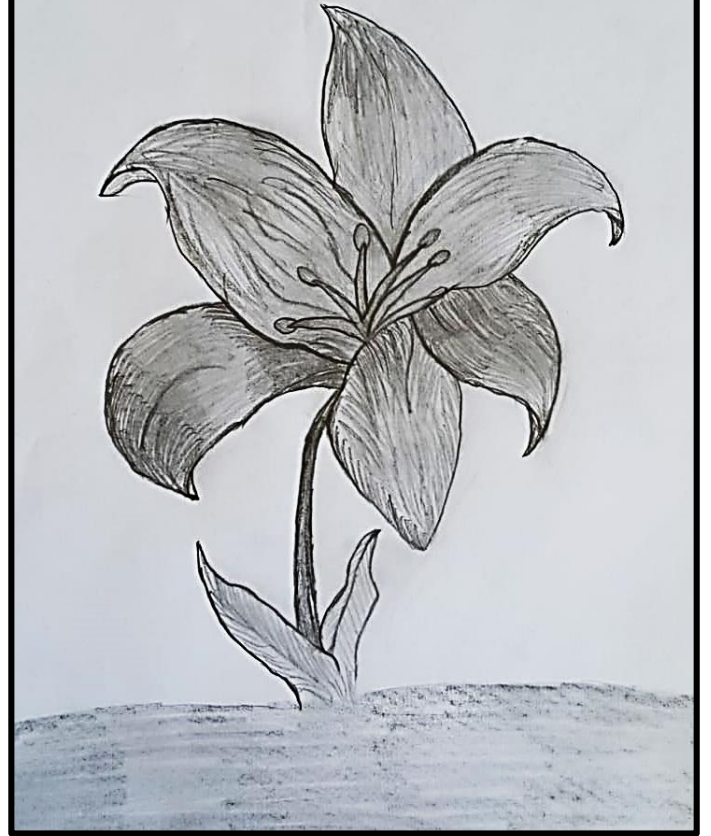
İnsanlara kızgın olduğunun farkındayım; çünkü seni gayet iyi anlıyorum. Keşke sen de beni anlasan kenarında koşsam sen bana anlatsan ben sana anlatsam gülüşsek neşemizi yerine getirsek belki de o zaman birbirimizi daha iyi anlar ve birbirimize yardımcı olabiliriz.

Biliyorum ki bir gün insanlara yeniden kavuşacaksınız. İnsanlar değerini anlamış olacak ve eski günleri yad etmek üzere tekrar kıyılarına koşacağız. O günün özlemiyle zaten yanmaktayız. Senin de insanlara bir an önce kavuşmak istediğinin farkındayım az daha sabret Karagöl'üm çoğu gitti azı kaldı.

Unutma ki sen doğanın en harika yerisin.

En yakın zaman da beraber olmak dileğiyle.

Ahmet KOYUNCU

İrem KONYALI
SEBEPSİZ

Bazen oturursun öyle sessizce
Gece mi? Geceye çalan mavi mi?
Hiç önemli değildir
Dalar gidersin sebepsiz
Geçmişe özlem mi yoksa?
Yoksa elinden çalınanlara mı?
Belki de yaşayamayacaklarına
Belki de yaşayamadıklarına
Dalarsın
Bir müzik alır seni koynuna
Sorar koklarsın notaları
Balık olursun birden
Güneş değmemiş suların lacivertinde
Kimi zaman av
Kimi zaman avcı
Ama sen değilsindir o an
Senden başka herkes
Ama sen değilsindir
Başkasıdır ağlayan senin gözyaşlarında
Ve başkası tadar anılarının tadını
İşte öyle bir an gelir ki
Geçersin kendinden
Yeter ki bir nota olsun
Hayallerine seni tutsak eden.

Hasan Can YILMAZ

Hüseyin Berat YÜRÜK SAYIN ÖĞRETMENİM,

Bu mektubu size özel yazıyorum. Biz öğrencilerinize dört yıl boyunca hayat ve edebiyat dersi verdiniz. Ben bu mektubu sizden öğrendiğim bilgilerin ışığında yazıyorum (İnşallah hata yapmam). Ne yazık ki pandemiden dolayı yüz yüze görüşemiyoruz ama Allah'ın izniyle bu süreç de biter ve yine okulumuza, siz öğretmenlerimize ve arkadaşlarımıza kavuşuruz. Canlı derslerinize katılmaya özen gösteriyorum ve bundan sonra da aynı özeni göstermeye çalışacağım. Hepimiz zor bir dönemden geçiyoruz. Tek yapmamız gereken evde kalmaya ve zorunda olmadıkça dışarıya çıkmamaya özen göstermektir. Geçen hafta bazı belirtilerden dolayı test yaptırıp, test sonucum negatif çıktı; ama kanımda ve ciğerimde çok fazla virüs kalıntıları bulundu. Kısacası doktora gitmek için biraz geç kalmışım; yani farkına varmadan hastalığı geçirmişim. Doktorların söylediğine göre ciğerlerimde kalıcı hasar bırakabilirmiş; ama şu an iyiyim bir sıkıntı hissetmiyorum.

Yeni bir yıla girmek üzereyiz. Yeni yılın tüm dünyaya sağlık, huzur ve mutluluk getirmesini diliyorum ve tekrar siz öğretmenlerime teşekkür ediyorum. Bu arada bu mektup aracılığıyla tüm öğretmenlerime saygı ve selamlarımı iletmenizi rica ediyorum. Yeni yılınızı şimdiden kutlarım. Kendinize çok iyi bakın. Görüşmek dileğiyle.

Mert Ali KÖSE

ÇOCUKLUĞUMUN TRAJİKOMİK ANISI

Ramazan ayıydı. Ezanın okunmasına yakın annem mutfakta yemek yapıyordu. Ben de altı ya da yedi yaşlarındaydım. Ağabeyim ile ezan okunana kadar vakit geçiriyorduk. Övünmek gibi olmasın yedi yaşından beri oruç tutarım, o gün yine orucumu tutuyordum. O sırada telefon çaldı. Arayan anneannemdi. Akşam yemeği için yaprak sarması yaptığını söyledi ve bizim de çok sevdiğimizi bildiği için bize de göndermek istemişti. Annem de, "Baban gelince gidip alsın anneannenlerden." dedi. Babam geldi ve annem babamı anneannelere gönderdi.

Aradan on beş yirmi dakika geçmişti ki kapı çaldı. Ben babamın geldiğini ve yaprak sarması getirdiğini düşünerek, çocuk aklımla hemen kapıyı açtım. Açmamla birlikte evimize kocaman bir adam girdi. Adam 1.80 boylarında filandı ama bana dev gibi gelmişti. Eve girer girmez kapıyı hem alttan hem de üstten şak şak kilitledi, mutfak giriş kapısının tam karşısında duruyordu, annem elinde kepçe ile adamın üstüne yürüyor, "Sen kimsin, ne işin var evimizde." diye bağıyordu. Adam, annemi hiç duymuyor, "Evde kimse var mı? Kocan evde mi?" diye sorular soruyordu. Annem de kaçır gider diye düşünerek adama, "Kocam yatak odasında yatıyor." dedi. Adam inanmamış olacak ki odaları gezmeye başladı. Ağabeyim ile ben de adamın arkasından gidiyor bir yandan da, "Evimizden çık git!" diye bağıryorduk. Annem ise balkona çıkmış, "İmdat!" diye bağıryordu. Aradan biraz zaman geçti, kapı kırılırcasına yumruklanmaya başladı. Bir yandan zil çalıyor, bir yandan kapı yumruklanıyordu. Nasıl oldu gerçekten bilmiyoruz; fakat adam bir anlık gafletle kendisi açtı kapıyı. Kapıya vuran kişi kurtarıcımız, adam gibi adam olan Ali Özmen idi. Evet şu anda okulumuz öğretmenlerinden Ali Hocamdı bizim imdadımıza yetişen. Kendisi bizim yan blokta oturan komşumuzdu. İmdatımızı duyan kendi apartmanımızdaki komşularımız gelmemiştir yardıma. Oysaki evimize dalan bu adam bizim eve girmeden önce onların kapılarını da zorlamıştı ve komşularımız bu durumu biliyorlardı. Ali Hoca adamı öyle bir dövmüştü ki kendi kolunu bile kırdı.

Sonradan polis geldi adamı götürdü. Sicili kötü bir adammış, uyuşturucu bağımlısı olduğunu sonradan öğrendik. O günden sonra hiç birimiz o adamla bir daha karşılaşmadık; ancak bir zaman sonra duyduk ki, aynı adam emekli maaşını çeken babasını parasını alabilmek için bıçaklamış. O gün benim için hayatımda büyük bir dönüm noktası oldu ve o günden sonra asla bir daha kontrol etmeden kapıyı açmadım.

Furkan ŞAHİN

İNSAN NEDİR

İnsan! Su gibidir;
İsteddiği zaman gürül gürül akar,
İsteddiği zaman ise akmaz,
İsteddiği zaman ise kurur hiç akmaz.
İnsan! Ağaç gibidir;
İlkbaharda açar mutlu olur,
Sonbaharda açmaz üzgün olur,
İnsan! Aşk gibidir;
İsteddiği kişiye değer verir sever,
İsteddiği kişiye değer verip de sevmez,
İnsan! Yağmur gibidir;
Gökten yere tane tane iner,
Yerden göğe tane tane geri yükselir.
İnsan! Kalemle silgi gibidir;
İsteddiğini yazar kendine,
İstemediğini ise siler kendinden.
İnsan! İnsanoğludur, sakın unutma bunu;
Eğer bunu bir gün unutursan,
Mutlaka hatırla!
Yoksa ne insan olursun ne de bunlardan biri.

Yiğit Ekrem ÇELİK

DOĞANIN SABAHI

Sabah eser rüzgârlar.
Öğlene doğru yağarlar.
Bembeyaz bulutlar.
Bizi güneşe hasret bırakırlar.

Doğası yeşil hayatın çimenleri.
Ağaç arasından gelen kuş sesleri.
Sahilde bir kum tanesi.
Ha rüzgâr sesi ha kuş sesi.

Güneş doğar bir gün elbet.
Bu bulutlarda geçer sabret.
Ne vedaları ne türkü kasetleri.
Uzaktan duyma yakına gel
Oradadır kuşların türkü sesleri.
Kışın yüzünde bir veda busesi.
Merhabalarla hoş geldin yaz güneşi.

Sıdkı GÖZÜM

MERHAMET

Yüreğinde tuttuğun sevgi merhamettir.
Bir çiçekle baharı yüreğine getir.
Özgürlüğe düşkün bir kuş gibidir.
Sevgi bir yüreğin merhametidir.

Hasretleri ekim yüreğime
Bir tomurcuk filizlensin.
Merhametini sev ki gökyüzünde
Bir yusufluk yükselsin.
Bir çiçekle bahar değil
Bir merhametle bahar gelsin.
Merhamet bir yüreğin incisidir...

İMTİYAZ SAHİBİ

Sakin ÇIPLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Nur ELBİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hüseyin Tamay ELBİR

GÖRSEL DANIŞMAN

Nurhan ERÇOŞGUN

YAYIN KURULU

Fatma ÖZKAN

Halit TOKGÖZ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AHİ EVRAN MESLEKİ VE TEKNİK ANADLU LİESİ

Atatürk Mah. Akşemseddin Cad. Zirve 1 Sok.

No:19/1 06760 Çubuk / Ankara

TEL NO:03128379282